

Ayşegül

HASTA

AYŞEGÜL HASTA

Yılbaşı yarı dinlenme tatilinin ilk sabahı Ayşegül erkenden uyanmıştı. Camdan dışarıya baktığında her tarafın karla bembeyaz kaplanmış olduğunu görünce büyük bir sevinç çığlığı atmıştı. Ayşegül her çocuk gibi karda koşup oynamaya, kızakla kaymaya bayılırdı. Hele yanında bir de Fındık oldu mu değmeyin keyfine! Fakat o sabah karda oynamak için sokağa çıkarken annesinin dediği gibi sıkı sıkıya giyinmemekle büyük bir hata işlemişti. Bu, ona bütün bir dinlenme tatilini hasta yatağında geçirmesine neden olmuştu. Şimdi iyileşerek ayağa kalkmış, kendisine hastalığında üzüntüsünü bildiren teyzesine mektup yazıyordu.

İşte Ayşegül'ün hastalığı şöyle başladı:

Yarı dinlenme tatilinin o ilk sabahı uyandıklarında çocuklar her tarafın bembeyaz karlarla kaplanmış olduğunu gördüler. Dışarıda rüzgârla karışık tipi devam ediyordu. Öğleye doğru tipi dinince bütün çocuklar gibi Ayşegül de karda oynamak için kendini dışarı atmıştı. Yanında Fındık da vardı. Birlikte karlar içinde alt alta üst üste kovalamaca oynamışlar ve ter içinde kalmışlardı. Şimdi de ufacık bir kartopunu yuvarlaya yuvarlaya nerede ise boylarına ulaşacak kardan bir küre yapıyorlardı.

Annesi her zaman ona: "Karda oynayacaksan, çizmelerini ve mantonu yahutta pantolonunu giymelisin!.." derdi. Ama her defasında da bu güzel öğüdü Ayşegül heyecanından olacak unutuverirdi nedense. Eve döndüğünde titriyordu. Üstü başı sırılsıklamdı. Durumu hoşgörü ile karşılayan Annesi:

İnşallah bu akşam ateşlenmezsin, dedi.

Onu, sevgi dolu bakışlarla soydu, vücudunun her tarafını kuruladı, ısıtmak için ovdu ve yeni giysiler giydirdi.

Annesi yanılmamıştı. Ertesi sabah uyandığında Ayşegül kendini pek iyi hissetmiyordu. Ateşi hafif yükselmişti. Oysa arkadaşları dışarıda toplanmışlar onu bekliyorlardı.

—Kızakla kaymağa gidiyoruz, bizimle gelmiyor musun Ayşegül?

—Sensiz kaymak benim hoşuma gitmiyor diye ekledi içlerinden biri.

Ayşegül pencereden üzgün bir sesle:

—Boğazım ağrıyor, diye karşılık verdi. Sokağa çıkamam!

—Yazık!.. Bir başka zaman oynarız öyleyse!..

Ayşegül öksürüyordu, ateşi vardı ve yataktan çıkmaması gerekiyordu. Oysa şu dinlenme tatilinde arkadaşları ile dışarıda oynamak için can atıyordu. Ama bu mümkün değildi.

—Doktoru çağıracağım, dedi annesi.

Ayşegül, başucunda kendisine kol kanat geren annesine sevgi dolu gözlerle baktı.

Ayşegül uykuya daldı. Karmakarışık rüyalar gördü. İnsanın ateşi yükseldi mi, hep böyle olur.

—Dans etmek ister miydin, küçükhanım?

Beyazlara bürünmüş küçük adam ona gülümsedi. Bir kardan adamdı bu! Kolunu kaldırmasıyla müzik başladı..

Durun, lütfen durun! diye rica etti Ayşegül. Başım dönüyor!

Aralık kapıdan içeri Fındık ile Bıyıklı girdi.

—Ayşegül kötü rüyalar görüyor, dedi Bıyıklı. Çok hasta olmalı...

—Evet. Kâbus görüyor.

—Uyan Ayşegül, uyan!

Nihayet doktor geldi.

Ayşegül onu çok iyi tanır, aile dostlarıdır.

Doktor Ayşegül'ü muayene etti, boğazına baktı, nabzını saydı, ciğerlerini kontrol etti.

Sonra, reçetesini yazarken tavsiyede bulundu:

—Sana şurup ve hap veriyorum. Bronşite yakalanmışsın. Sabırlı olman gerekiyor. Anlaştık mı Ayşegül? Seni tekrar kontrola geleceğim.Göreceksin,dediklerimi aynen yaparsan kısa zamanda iyileşeceksin. Hoşçakal!

Eczaneden ilâçlar alındı.
Annesi içmesine yardım etti.
Ayşegül suratını buruşturarak:
—Bu şurubu gerçekten içmem gerekiyor mu? diye sordu.

—Bu da sorulur mu, kızım?.. İçmezsen öksürüğün nasıl kesilir?
—Ya bu haplar ne işe yarıyor?
—Ateşini düşürmeye.
—Ne zaman iyileşeceğim anne?
—Yakında, Ayşegül... Şimdi sus ve dinlenmene bak...

Ayşegül'ün odasında çıt çıkmıyordu.
Dedesi kapıdan rahatça uyuyup uyumadığını kontrol etti.

Bıyıklı ve Fındık içeri girmek istiyorlardı.

—Yorganın üzerinde hiç kıpırdamadan yatarım, dedi Bıyıklı.

—Ben de halının üzerine kıvrılırım, diye söz verdi Fındık

—Olmaz... Olmaz dedim size. İçeri giremezsiniz. Bırakın Ayşegül rahat rahat uyusun. En iyi ilaç, dinlenmedir.

Sabah, Ayşegül'ün ateşi hemen hemen yok gibiydi.

—Dedeciğim, yataktan kalkabilir miyim?

—Henüz olmaz, Ayşegül. Tam iyileşmeden yataktan kalkmamalısın.

—Bıyıklı ile Fındık nerede?.. Ne zaman okula gideceğim?

—Okulun açılmasına daha bir hafta var. Sana bir öykü anlatayım mı? Dinle bak: "Bir değirmencinin üç oğlu varmış..."

Birkaç gün içinde Ayşegül çok daha iyileşti. Henüz okullarının yarı dönem dinlenme tatilleri sona ermemişti; kitap okuyor, resim yapıyordu. yine de günler ona çok uzun, sanki bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Arkadaşları durumunu yakından izliyorlardı:

—Ayşegül bugün nasıl?

—Kendisini ziyaret edebilir miyiz?

—Elbette. Çok hoşuna gider.

Böylece, Ayşegül'ün arkadaşları ona şeker ve okul kitaplığından kitaplar getirdiler.

Ertesi sabah, postacı Ayşegül'e bir mektup getirdi. Mektup, Necmiye teyzesinden geliyordu. İçinden çıkan resimli kartta şunlar yazılıydı:

Sevgili Ayşegül'üm, hastalandığını öğrendim. Dilerim, önemli değildir. Okulun tatil olur olmaz seni almak için geleceğim. Çiftlikte seninle birlikte güzel günler geçiririz. Bana acele cevap yaz. Gözlerinden öperim.
Necmiye Teyzen.

Hele hastalıkta daha da zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Teyzesinden gelen mektubu okuyup bitiren Ayşegül, tatlı bir hayale kaptırmıştı, kendini. Saka kuşu gene penceresinin önüne gelmiş onu dışarıya çağırıyordu:

– Ne bekliyorsun Ayşegül? Gelsene dışarıya.

– Güneşi, havaların düzelmesini bekliyorum. Bahar geldi mi dersin?

– Bak! Dalına konduğum ağaç pembe çiçeklerle dopdolu! İnan bana...

Ayşegül biran penceresinin önüne kadar uzanmış dalın yeşil yaprakları arasındaki pembe çiçeklerle saka kuşunu görür gibi oldu.

Ayşegül bugün ilk olarak saçlarını taradı. Bir giysi seçti. Onu aynanın önünde denedi. artık dışarı çıkma hazırlığı yapıyordu... Ayakkabılarını nereye koymuştu. Ya şemsiyesi? Ama buna ne gerek vardı. Kar yağıyorsa, dışarı çıkamazdı ki! En iyisi okulların açılacağı güne kadar evde kalmalıydı. Taralı saçları, seçip giydiği giysileri ile ayna karşısında kendisini oldukça iyi hissetti. Maviş ile Fındı'ğın hayran hayran bakışları Ayşegül'ün gözünden kaçmadı. Onlara birer gülücük gönderdi.

Ayşegül, annesinin tembihini unutunca böyle bir hastalık serüveni geçirdi. Neyseki yarıyıl dinlenme tatiline rastladı da bu, okulundan gün kaybetmedi. Mayıs ayının son haftasında okulları tatil olur olmaz teyzesi "pır pır"ı ile Ayşegül'ü çiftliğine götürmek için çıka geldi.

Verdiği sözü tutmanın coşkusu içinde:

—Canım, Ayşegül'üm benim!.. Allaha şükür sapasağlamsın, diyerek onu kucakladı.

Ayşegül

ŞABAH'IN

ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI'NIN 6.7.92 TARİH [illegible] SAYILI TEBLİĞİ İLE İLKOKULLARA TAVSİYE EDİLMİŞTİR